

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 316/08-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. decembra 2008 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Milana Lalíka v konaní o sťažnosti P. P., Z., zastúpeného advokátkou JUDr. E. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 155/00 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo P. P. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 155/00 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Bratislava I p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 155/00 konal bez zbytočných prietáhov.

3. P. P. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 120 000 Sk (slovom stodvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť P. P. trovy právneho zastúpenia v sume 6 732 Sk (slovom šesťtisíc sedemstotridsaťdva slovenských korún) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. E. B., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. mája 2008 doručená sťažnosť P. P., Z. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. E. B., B., ktorou namietal porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 155/00.

Sťažovateľ k priebehu súdneho konania vedeného okresným súdom uviedol:

„Sťažovateľ sa... návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava I. dňa 6. 10. 2000 domáhal zaplatenia sumy vo výške 180 000,- Sk s príslušenstvom, z titulu plnenia z poistnej zmluvy. Porušovateľ vo veci vytýčil pojednávanie po viac ako dvoch rokoch. Pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo dňa 29. 11. 2002 bolo odročené na neurčito z dôvodu nariadenia znaleckého dokazovania.

Súd vypracoval uznesenie, ktorým nariadil znalecké dokazovanie až po ôsmich mesiacoch, t. j. dňa 22. 7. 2003 a stanovil znalcovi 30-dňovú lehotu na vypracovanie posudku. Znalecký posudok bol právnej zástupkyňi sťažovateľa doručený dňa 8. 12. 2003... druhého znalca súd pribral do konania až uznesením zo dňa 10. 2. 2004 a určil opäť

znalcovi 30-dňovú lehotu na vypracovanie znaleckého posudku...

... mi bolo doručené dňa 18. 7. 2006 uznesenie o ustanovení ďalšieho znalca z odboru umelecké diela... Porušovateľ... vydal ďalšie uznesenie v novembri 9. 11. 2006 !!!, ktoré doručil sťažovateľovi 11. 4. 2008 !!! a ako som zistila zo súdneho spisu, nielen jemu ale i ostatným účastníkom vrátane znalca, bolo toto uznesenie doručované viac ako 17 mesiacov...

Za prietahy považuje sťažovateľ i postup porušovateľa spočívajúci v tom, že znalecké dokazovanie vo veci bolo nariadované postupne znalcami z rôznych odvetví, pričom vypracovanie uznesení o pribratí znalca a hlavne doručovanie týchto uznesení účastníkom, resp. znalcom bolo neprimerane dlhé, znalci nevypracovávali súdom stanovených lehotách, tieto neprimerane prekračovali a porušovateľom často krát neboli na doručenie posudku urgovaní. Sťažovateľ sa domnieva, že i vzhľadom k tomu, že spis nie je, resp. nebol obzvlášť rozsiahly, nič nebránilo súdu, aby nariadil znalecké dokazovanie znalcami i z rôznych odvetví súčasne a potrebné podklady bolo možné i prefotiť...

Porušovateľ od podania návrhu 6. 10. 2000, od ktorého uplynulo takmer 8 rokov, vo veci nerozhodol, nariadil len jedno pojednávanie...

Sťažovateľ sa pokúšal dosiahnuť nápravy podaním sťažnosti na prietahy v konaní ako aj jej prešetrovaním, ale stále nedošlo k tomu, aby porušovateľ vo veci rozhodol.“

Ústavný súd z vyžiadaného spisu zistil, že konanie vedené okresným súdom sa začalo na návrh sťažovateľa podaný 6. októbra 2000. Po začatí konania okresný súd vykonal úkony smerujúce k zaplateniu súdneho poplatku za návrh (výzva z 18. októbra 2000) a zaslal návrh na vyjadrenie odporcovi (31. júla 2001). Okresný súd vo veci nariadil jedno pojednávanie (29. novembra 2002) a štyri znalecké dokazovania z rôznych odborov na určenie hodnoty rôznych hnutelných vecí patriacich do jednotlivých odborov znaleckého dokazovania.

Prvé znalecké dokazovanie bolo nariadené z odboru oceňovania bytového zariadenia uznesením z 22. júla 2003 a znalecký posudok bol vyhotovený 25. septembra 2003.

Druhé znalecké dokazovanie bolo nariadené z odboru oceňovania spotrebnej elektroniky a elektrotechniky uznesením z 10. februára 2004. Znalecký posudok bol okresnému súdu doručený 5. mája 2006 a jeho doplnenie 28. júla 2006.

Tretie znalecké dokazovanie z odboru oceňovania umeleckých diel bolo nariadené uznesením okresného súdu zo 7. júla 2006 a znalecký posudok bol súdu doručený 18. októbra 2006.

Štvrté znalecké dokazovanie z odboru oceňovania športových potrieb bolo nariadené uznesením okresného súdu z 9. novembra 2006, ktoré bolo doručované znalcovi a účastníkom konania vo februári 2008, pričom znalcovi aj odporcovi bolo vykázané doručenie vo februári 2008 a právnej zástupkyňi sťažovateľa v apríli 2008. Znalecký posudok bol súdu doručený znalcom 4. apríla 2008.

Následne ďalšie úkony do zaslania spisu ústavnému súdu 16. septembra 2008 neboli okresným súdom vo veci vykonané.

Podľa sťažovateľa došlo postupom okresného súdu v namietanom konaní k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto navrhol, aby vo veci jeho sťažnosti ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie označených práv okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 155/00, prikáže mu konať bez zbytočných prierahov, prizná mu finančné zadosťučinenie v sume 500 000 Sk a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval, uznesením č. k. I. ÚS 316/08-15 z 1. októbra 2008 ju prijal na ďalšie konanie v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa a predsedníčku okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedníčku okresného súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadrila k sťažnosti. Právna zástupkyňa sťažovateľa a predsedníčka okresného súdu oznámili,

že netrvali na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, preto ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, keďže od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Vo vyjadrení predsedníčky okresného súdu sp. zn. Spr. 3780/08 zo 16. októbra 2008, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 24. októbra 2008, je uvedený chronologický popis procesných úkonov okresného súdu v posudzovanom konaní a ďalej je uvedené: *„S poukazom na jednotlivé úkony musím konštatovať, že predmetné konanie je poznačené prietahom, ktorý bol spôsobený neprimerane vysokým počtom pridelených vecí v oddelení zákonnej sudkyne ako i pretrvávajúcim poddimenzovaným stavom sudcov a administratívnych pracovníkov na Okresnom súde Bratislava I. Sťažnosť... na prietahy v konaní je dôvodná...“*

V prípade, že ÚS SR dospeje, že bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, aby bolo vzaté do úvahy, že zákonná sudkyňa subjektívnym konaním nezavinila vznik prietahov v konaní. S poukazom na uvedené objektívne dôvody, za ktorých došlo k prietahu v konaní prosím Ústavný súd Slovenskej republiky, aby uvedené skutočnosti pri rozhodovaní o priznaní finančného zadosťučinenia vzal do úvahy a nepriznal mu finančné zadosťučinenie v plnej výške.“

Právna zástupkyňa sťažovateľa v stanovisku z 29. októbra 2008, ktorým reagovala na vyjadrenie predsedníčky okresného súdu zo 16. októbra 2008, uviedla: *„k vyjadreniu predsedníčky Okresného súdu uvádzam len to, že vo svojom vyjadrení predsedníčka obišla tú skutočnosť, že urgencie súdu, ktoré smerovali voči znalcom boli vždy vykonané len po tom, čo sa práva zástupkyňa navrhovateľa opakovane domáhala písomne i telefonicky aby sa vo veci konalo.“*

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre s'ťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj s'ťažnosť s'ťažovateľa.

Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitost' veci, predmetom konania vedeného okresným súdom je rozhodovanie o nároku s'ťažovateľa na zaplatenie sumy 180 000 Sk titulom plnenia z poistnej zmluvy. Vzhľadom na nutnosť nariadenia znaleckého dokazovania možno napadnuté konanie považovať po vecnej stránke za zložitejšie. Samotnú vecnú zložitost' však nemožno dávať do súvislosti s dlhotrvajúcou neefektívnou činnosťou event. v niektorých etapách konania nečinnosťou okresného súdu. Po právnej stránke ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov.

Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní, či v konaní pred okresným súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd pri preskúmaní predmetného spisu nezistil žiadnu okolnosť, ktorou by s'ťažovateľ prispel k zbytočným priet'ahom v konaní.

Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup samotného okresného súdu. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku jeho postupu došlo k porušeniu uvedeného základného práva, ústavný súd zistil, že to tak je, a to napriek skutočnosti, že plynulému postupu nebránila žiadna zákonná prekážka v konaní (II. ÚS 3/00, III. ÚS 46/04). Ústavný súd zároveň pri posudzovaní prihliadal aj na § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Z dosiaľ vykonaných úkonov súdu vyplýva, že postup okresného súdu v spore sťažovateľa charakterizuje neefektívna činnosť a v jednotlivých etapách konania úplná nečinnosť.

Ústavný súd zo spisu okresného súdu zistil, že po začatí konania (6. októbra 2000), zaslaní výzvy na zaplatenie súdneho poplatku (18. októbra 2000) a zaplatení súdneho poplatku sťažovateľom (30. októbra 2000) bol až do 31. júla 2001, keď zaslal návrh sťažovateľa na vyjadrenie odporcovi, t. j. 9 mesiacov, úplne nečinný.

Po tomto úkone nasledovalo ďalšie obdobie nečinnosti okresného súdu v trvaní viac ako 13 mesiacov až do nariadenia prvého pojednávania vo veci 26. septembra 2002 na 29. november 2002.

Ďalšie obdobie nečinnosti okresného súdu v trvaní viac ako 7 mesiacov možno ustáliť od odročenia pojednávania konaného 29. novembra 2002 za účelom nariadenia znaleckého dokazovania až do nariadenia prvého znaleckého dokazovania 22. júla 2003.

Vo veci nariadil okresný súd postupne štyri znalecké dokazovania z rôznych odborov na oceňovanie hnutelných vecí a boli mu predložené štyri vypracované znalecké posudky, a to v období od 22. júla 2003 do 4. apríla 2008, t. j. za obdobie presahujúce 4 roky a 8 mesiacov.

Uvedené obdobie sa javí neprimerane dlhým vo vzťahu k vypracovaniu štyroch znaleckých posudkov vzhľadom na charakter predmetu znaleckého posudzovania (oceňovanie hnutelných vecí zo zariadenia domácnosti). Taktiež možno hodnotiť postup okresného súdu spočívajúci v postupnom nariadovaní znaleckých dokazovaní z rôznych odvetví na oceňovanie nehnuteľností ako neefektívny. V tomto smere si ústavný súd osvojuje argumentáciu sťažovateľa, že rozsah spisu v spojení s charakterom predmetu znaleckého skúmania nebránili súčasnému nariadeniu všetkých štyroch znaleckých dokazovaní.

Okrem celkového hodnotenia postupu okresného súdu v tomto období treba uviesť, že okresný súd nevyužil účinne všetky procesné možnosti a opatrenia na zabezpečenie vypracovania znaleckých posudkov jednotlivými znalcami v lehotách im určených, a to najmä pri vypracovaní v časovom slede druhého znaleckého posudku, ktoré trvalo viac ako 2 roky a znalec bol súdom urgovaný až po urgenciách okresného súdu sťažovateľom. Pri štvrtom znaleckom dokazovaní možno ustáliť obdobie úplnej nečinnosti okresného súdu v trvaní viac ako 1 rok od vypracovania uznesenia o nariadení znaleckého dokazovania po jeho doručovanie účastníkom konania a znalcovi.

Argumentáciu okresného súdu spočívajúcu v poukázaní na „neprimerane vysoký počet pridelených vecí v oddelení zákonnej sudkyne“ a na „poddimenzovaný stav sudcov a administratívnych pracovníkov“ okresného súdu, čo malo spôsobiť prieťahy v posudzovanom konaní, ústavný súd neakceptoval. Uvedené skutočnosti jednotlivito ani vo vzájomnej spojitosti nemôžu odôvodňovať doterajšiu neprimeranú dĺžku posudzovaného súdneho konania, opakované obdobia nečinnosti a už vôbec nie neefektívny postup okresného súdu pri nariadovaní znaleckých dokazovaní.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 155/00 došlo k zbytočným prieťahom najmenej v období presahujúcom päť rokov z doterajšej doby konania, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný vyplatiť ho sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Keďže ústavný súd rozhodol, že bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného

zadosťučinenia. Sťažovateľ žiadal, aby mu bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie v sume 500 000 Sk poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc predovšetkým obdobie, v ktorom došlo k zbytočným priesťahom, zložitost' veci, správanie sťažovateľa ako účastníka konania a povahu prerokovanej veci, ktorá je predmetom posudzovaného konania, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude pre sťažovateľa priznanie finančného zadosťučinenia v sume 120 000 Sk primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (§ 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. E. B.

Ústavný súd úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie sťažnosti a jej podanie) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) v spojení s § 13 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to v sume 3 176 Sk za jeden úkon právnej služby krát dva úkony a 2 x 190 Sk režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Úhrada bola priznaná v celkovej sume 6 732 Sk.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný vyplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľov (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2008